

Arrest

nr. 86 558 van 31 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 3 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 12 maart 2012 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 april 2012 met referentnummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 juni 2012.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter van vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Volgens het verzoekschrift dient de verzoekende partij op 24 oktober 2011 een aanvraag tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging in bij de Belgische diplomatieke post in Cairo.

1.2. Op 12 maart 2012 wordt deze aanvraag geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…) Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10, §1, al.1, 4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, in werking getreden op 22/09/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet dat hij over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, zoals voorzien in artikel 10, §5, om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden.

Overwegende dat op 24/10/2011 via de Belgische diplomatieke post in Cairo een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van A(...) A(...), geboren op (...), van Egyptische nationaliteit, om haar echtgenoot in België, E(...) E(...), geboren op (...), van Egyptische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat mijnheer E(...) als interim heeft gewerkt. Zijn laatste contract liep volgens Dimona tot 17/02/2012.

Overwegende de inkomsten uit interim-werk, omwille van hun tijdelijk karakter, niet als regelmatig en stabiel kunnen worden beschouwd;

Bijgevolg wordt het visum geweigerd.

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 10, §1er, al.1, 4° van de wet van 15/12/1980

Beperkingen:

- Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al.1, 4° of 5° of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14,§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.*
- Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken.*
- Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.*

(…)

2. Onderzoek beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Met verwijzing naar artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet verwijt de verzoekende partij de verwerende partij dat niet werd onderzocht of de echtgenoot tenminste 1256,97 euro maandelijks verdiende. Volgens de verzoekende partij verdient haar echtgenoot manifest meer.

2.2. De verwerende partij legt geen nota neer en geen administratief dossier.

2.3. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verwerende partij de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: *“De verwerende partij heeft geen administratief dossier overgelegd, zodat het voor de Raad onmogelijk is gemaakt een wettigheidscontrole op haar beslissing uit te oefenen.”*. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet

immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een nota of als een bijkomende mogelijkheid tot het neerleggen van een administratief dossier. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verwerende partij de mogelijkheid te geven het gebrek aan een nota hetzij onvolkomenheden van een nota, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 28 juni 2012 dient de verwerende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 9 augustus 2012, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 25 juni 2012 opgenomen grond, stelt zij dat *in casu* de Raad zijn wettigheidscontrole wel kan uitoefenen omdat de kritiek zich richt op het motief dat interim-inkomsten niet volstaan en interim-inkomsten geen regelmatige en stabiele inkomsten vormen.

Met betrekking tot het ter terechtzitting van 9 augustus 2012 gevoerde betoog en de in het verzoekschrift ontwikkelde middelen, wijst de Raad op het volgende:

Artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet voorziet:

“§ 5. De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij stelt tal van loonfiches te hebben overgemaakt. En dat de echtgenoot al *quasi één* jaar door middel van interim-contracten sinds 30 mei 2011 werkt. De bestreden beslissing stelt dat niet werd aangetoond dat de echtgenoot over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat een laatste contract volgens Dimona liep tot 17 februari 2012. De bestreden beslissing stelt dat inkomsten uit interim-werk omwille van het tijdelijk karakter niet als stabiel en toereikend kunnen worden beschouwd. Er wordt geen melding gemaakt van de hoegrootheid van de ontvangen inkomsten. Er wordt geen melding gemaakt van de hoeveelheid interim-contracten hetzij loonfiches werden overgemaakt. Bijgevolg is de Raad niet bij machte na te gaan of de verzoekende partij heeft aangetoond dat de inkomsten van haar echtgenoot kunnen aanzien worden als zijnde stabiele en toereikende bestaansmiddelen dewelke artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet vereist. Evenmin kan er worden nagegaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beweerde te beschikken wel de juiste conclusie getrokken heeft. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867). Het betoog van de verwerende partij ter terechtzitting doet hieraan geen afbreuk nu niet van het axioma kan uitgegaan worden dat interim-contracten nooit het bestaan van stabiele en toereikende inkomsten kunnen aantonen.

Het beroep dient ingewilligd te worden. Derhalve is het passend de verwerende partij te veroordelen tot de kosten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 12 maart 2012 tot weigering van de afgifte van een visum, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN